

РЕШЕНИЕ

№ 1012

гр. София, 15.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав, в публично заседание на 14.06.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **2961** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.).

Образувано е по жалба на П. Н. И. и в качеството му на управител на [фирма], [населено място] срещу Решение № 61 от 06.03.2012 г. на Комисията за защита от дискриминация (КЗД), с което е установено, че жалбоподателят П. Н. И., в качеството му на управител на [фирма], [населено място]: 1. чрез осъществено нежелано поведение в периода от 11.01.2011 г. до 25.06.2011 г., по отношение на Ц. Б. И. е извършил дискриминация, по смисъла на чл. 5 от ЗЗДискр., във връзка с § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. по признак „лично положение”, под формата на „тормоз”; 2. чрез издаване на Заповед № 3/25.06.2011 г., по отношение на Ц. Б. И. е извършил дискриминация, по смисъла на чл. 5 от ЗЗДискр., във връзка с § 1, т. 3, б. „а” от ДР на ЗЗДискр., под формата на „преследване”; 3. установява, че нарушението по т. 1 и 2 е извършено при осъществяване на дейността на [фирма], поради което: 4. на основание чл. 78, ал. 1 ЗЗДискр., във вр. с чл. 24, ал. 1 ЗАНН налага на П. Н. И., в качеството му на управител на [фирма], ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление – [населено място], [улица], наказание – „глоба” в размер на 750 лева за извършените от него нарушения по ЗЗДискр.; 5. на основание чл. 80, ал. 2, във вр. с чл. 80, ал. 1 ЗЗДискр., на [фирма], представлявано от управителя П. Н. И., налага „имуществена санкция” в размер на 1000 лева за допуснатото извършване на нарушения по ЗЗДискр.; 6. определя, на основание чл. 67, ал. 2 ЗЗДискр., 30-дневен срок, в който адресатите на

наложените санкции да предприемат мерки за изпълнението им и да уведомят за това КЗД; 7. оставя без уважение в останалата част жалбата на Ц. Б. И. от [населено място], вх. № 44-00-1695 от 13.05.2011 г. в деловодството на КЗД; 8. препоръчва на [фирма], представлявано от управителя П. Н. И., занапред да се въздържат от бъдещо допускане на нарушения на действащото антидискриминационно законодателство в Р. Б..

Твърди се, че решението е неправилно, необосновано и постановено при съществени нарушения на материалните и административнопроцесуалните правила и норми – основание за отмяна по чл. 146, т. 3 АПК. Неправилно са приложени, при постановяване на решението, чл. 5 ЗЗДискр., във вр. с § 1, т. 1 ДР на ЗЗДискр. и чл. 5 ЗЗДискр., във вр. с § 1, т. 3, б. „а” ДР на ЗЗДискр. Иска се отмяната му. Претендира разноски.

Ответникът – Комисия за защита от дискриминация, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Претендира разноски.

Заинтересованата страна – Ц. Б. И., живуща в [населено място], [улица], [община], област В., редовно призована не се явява и не се представлява. По делото е получена молба от нейно име, в която сочи, че поради финансови и здравословни причини не може да се яви в съдебно заседание. Прилага, като доказателства по делото, експертно решение на ТЕЛК и епикриза от многопрофилна болница „С. Н.”. Не ангажира становище по жалбата.

Като доказателства по делото са приложени представените с административната преписка и жалбата писмени доказателства.

След като прецени събраните по делото доказателства, във връзка с доводите и съображенията на страните, Административен съд София – град, Второ отделение, 35 – ти състав приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА СТРАНА следното: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от надлежна страна, с оглед на което е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по изложените по-долу съображения.

Производството пред административния орган е образувано по жалба с вх. № 44-00-1695 от 13.05.2011 г., подадена от Ц. Б. И. от [населено място], [община], с оплаквания за тормоз при упражняване правото на труд по признак „лично положение”.

КЗД е постановила оспорваното решение, като е приела за установено, че от страна на управителя на [фирма], спрямо Ц. Б. И. са били отправени закани за уволнение, били са обтегнати отношенията между тях, като дори било влошено здравословното състояние на И.. Събраните по преписката доказателства обосновават извод, че е осъществен фактическият състав на чл. 5 ЗЗДискр., във вр. с § 1, т. 1 ДР на ЗЗДискр. и във вр. с § 1, т. 3, б. „а” ДР на ЗЗДискр. – наличие на дискриминация по признак „лично положение”, под формата на „тормоз” и дискриминация под формата на „преследване”, осъществени от П. Н. И., в качеството му на управител на [фирма], ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление – [населено място], [улица], спрямо Ц. Б. И..

Компетентността на КЗД е уредена в разпоредбата на чл. 47 ЗЗДискр., където са регламентирани правомощията, с които разполага при решаването на визираните в същия текст въпроси, в качеството ѝ на независим специализиран държавен орган, осигуряващ предотвратяване на дискриминация, защита от дискриминация и

равенство на възможностите.

Фактичката обстановка е правилно изяснена от административния орган и се споделя от настоящия състав на АССГ. КЗД е събрала всички необходими доказателства, изслушала е съответните свидетели и е дала възможност и на настоящия жалбоподател да посочи свои свидетели, с оглед пълното изясняване на спорните обстоятелства.

Съгласно чл. 5 ЗЗДискр., тормозът на основа на признаците по чл. 4, ал. 1, сексуалният тормоз, подбуждането към дискриминация, преследването и расовата сегрегация, както и изграждането и поддържането на архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до публични места, се смятат за дискриминация. Изброените в текста на чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. признаци са: пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Р. Б. е страна.

В разпоредбата на § 1, т. 1 ДР на ЗЗДискр. е дадено определение на понятието „тормоз” - всяко нежелано поведение на основата на признаците по чл. 4, ал. 1, изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, принизяваща, унижителна, обидна или застрашителна среда. Съгласно § 1, т. 3, б. „а” ДР на ЗЗДискр., „преследване” е по-неблагоприятно третиране на лице, което е предприело или се предполага, че е предприело или ще предприеме действие за защита от дискриминация.

Нормите на чл. 4, ал. 2 и 3 ЗЗДискр. съдържат определение на понятията „пряка дискриминация” и „непряка дискриминация”, като и в двата случая санкционираният от закона вредоносен резултат се изразява в поставянето на отделни лица или категория лица в по-неблагоприятно положение от други при сравними сходни белези.

Законът за защита от дискриминация цели установяване и санкциониране на всяко поставяне в неравностойно положение според признаците, изброени в разпоредбата на чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. или на други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Р. Б. е страна. За да е налице проява на дискриминация по смисъла на ЗЗДискр., е необходимо да са осъществени всички елементи от фактичкия състав на приложимата специална правно норма, както от обективна, така и от субективна страна. Неправомерният диференциран подход към дадено лице или определен кръг лица трябва да е обвързан от признак по чл. 4 ЗЗДискр.

В този смисъл, не е достатъчно да се установи дискриминация на определени лица в конкретен случай, а е необходимо да се докаже още, че тази дискриминация е извършена съзнателно по някой от признаците, очертани в чл. 4 ЗЗДискр., като следва да е налице и пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение и причината за него, която при всички случаи следва да се изразява в признак по цитирания чл. 4 ЗЗДискр.

Съгласно разпоредбата на чл. 9 ЗЗДискр., в производство за защита от дискриминация, след като страната, която твърди, че е жертва на дискриминация, докаже факти, от които може да се направи извод, че е налице дискриминация, ответната страна трябва да докаже, че правото на равно третиране не е нарушено. В

случая в тежест на жалбоподателя е да докаже факти, от които може да се направи извод, че равното третиране не е нарушено. Фактичката обстановка е напълно изяснена от административния орган и се споделя от настоящия състав на съда. Изводите, които прави КЗД, въз основа на релевантните за административния спор факти, са правилни.

Безспорно е, че жалбата си до КЗД, Ц. И. у подава на 13.05.2011 г. Видно от обратна разписка ИД PS 1125000L7Z Н от 09.06.2011 г., управителят на ответното дружество [фирма] е бил запознат с подадената жалба, от който момент е възникнало задължението спрямо него да не допуска „преследване”, по смисъла на § 1, т. 3 ДР на ЗЗДискр. по отношение на инициатора на производството пред КЗД. В случая е установено, че чрез прекратяване на трудовото правоотношение на Ц. И. с [фирма], със Заповед № 3 от 25.06.2011 г., управителят на дружеството П. Н. И. е осъществил състав на „преследване” по отношение на Ц. И., по смисъла на § 1, т. 3, б. „а” ДР на ЗЗДискр.

С оглед разпоредбата на чл. 9 ЗЗДискр., КЗД установява, че по преписката са налице достатъчно данни за осъществено нежелано поведение от стана на управителя на ответното дружество по отношение на Ц. И.. В случая, нежеланото поведение на П. И. е било изразено словесно, обстоятелство, което се установява от свидетелските показания, снети по преписката, имащо за цел и резултат накърняване личната достойнство и името на Ц. И., като по отношение на последната се е целяло създаване на обидна среда сред живущите в [населено място], област В.. Визираното нежелано поведение, в случая, покрива смисъла на „тормоз” по § 1, т. 1 ЗЗДискр., като в случая се касае за защитен признак „лично положение”. Съгласно нормата на чл. 5 ЗЗДискр., тормозът на основа на признаците по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. и преследването се считат за дискриминация.

Правилни са изводите на КЗД по отношение на оплакванията на жалбоподателката И. за нарушение на забраната за дискриминация, във връзка с упражняване правото на труд на Ц. И., предвид това, че липсва лице в сравнимо сходно положение при нейния случай, както и обстоятелството, че И. е била единствен работник на дружеството [фирма] в търговския обект в [населено място], област В.. В този частен случай е установено, че визираният по-горе състав на административно нарушение на забраната за дискриминация е неосъществим.

Съдът намира, че по делото не са представени доказателства, обосноваващи извод за незаконосъобразност на заключението на КЗД, че спрямо Ц. Б. И. е осъществена дискриминация по признак „лично положение”, под формата на „тормоз” и дискриминация, под формата на „преследване” от страна на П. Н. И., ЕГН: [ЕГН], в качеството му на управител на [фирма].

Съдът намира, че в съответствие със задълженията си, сезираният държавен орган е осигурил пълно и всестранно разкриване на обстоятелствата в образуваното пред него производство, след което е постановил решението си. В него са изложени мотиви, обосноваващи постановения от комисията правен резултат. Съдържанието на акта сочи, че КЗД е проверила и преценила събраните по преписката доказателства поотделно и в тяхната съвкупност.

По изложените съображения, съдът намира обжалваното решение на КЗД за законосъобразно, като издадено от компетентен административен орган, в кръга на правомощията му, в предвидената от закона форма и постановено при спазване на процесуалните правила и релевантните материалноправни норми и при липса на

основания за отмяната му.

При този изход на спора, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на КЗД 150 лева юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, Второ отделение, 35 – ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Н. И. и [фирма], [населено място] срещу Решение № 61 от 06.03.2012 г. на Комисията за защита от дискриминация.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място] и управителя му П. Н. И. да заплатят на Комисията за защита от дискриминация 150 /сто и петдесет/ лева юрисконсултско възнаграждение.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му чрез настоящия съд пред Върховен административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: